

27e Jaargang, nummer 1, mei 2015

Voorwoord	1
Beekvliet bij de tijd	2
Openingsfestiviteiten Beekvliet200	8
Poëziewedstrijd Beekvliet200	10
Een schat aan informatie over Beekvliet	11
Huidig Beekvliet in het nieuws	15
Koninklijke eer voor Peter van Overbruggen	20
Afscheid van Henny Jansen	22
Bijnamen en andere anekdotes	26
Oud-Beekvlieters in het nieuws	35
Chansonnier op Beekvliet	42
Jaarvergadering	43
Personalia	44
Colofon	46
Antwoordcoupon	47

Voorwoord voorjaar 2015

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

Maart 2015 is een bijzondere maand, zo meldt de jubileumsite Beekvliet200. Op 15 maart, precies 200 jaar geleden, werd namelijk de allereerste leerling aangemeld. Laat mij nou denken, dat het de dag was waarop Julius Caesar in 44 v.C. werd vermoord: op de Idus van maart. En tot zo'n halve eeuw geleden was dat op het gymnasiale Beekvliet een traditionele herdenking waard. 's Ochtends, vrieskou of niet, trad een puberale, in een wit laken gehulde jongeling met martiale bravoure aan en las, staande op een verhoging vóór de studiezaal, een voor velen én voor hemzelf onbegrijpelijke latijnse tekst voor. En 's avonds zou dezelfde koukleum in een keizerlijke hoofdrol door een verhit gezelschap van verraders vakkundig en toneelmatig worden omgebracht in een onvervalst Shakespearedrama. Zoals op een jongensinternaat gebruikelijk werden de vrouwenrollen zonder enige aarzeling door manspersonen gespeeld. En alles uiteraard uitgevoerd met uniform en wit gestreken beddengoed. We voelden ons per slot van rekening in de machtige traditie staan van het Romeinse erfgoed. Dat was dus mijn eerste gedachte bij 15 maart, maar in 2015 wordt met dat momentum iets anders bedoeld. Naast voorjaarsvibraties zinderen de zenuwen met het vooruitzicht van 200 jaar Beekvliet. De datum van 15 maart vormde immers de aftrap van de lustrumactiviteiten, met lessen en muziek. Een verslag daarvan is te lezen in dit lentebled, dat door de artistieke hand van Jan Lurinks een aan het jubileumjaar aangepaste omslag heeft gekregen. Natuurlijk is er nog meer aandacht voor het grote feest, dat op allerlei manieren gevierd gaat worden. Vooruitblikken is weliswaar boeiend, maar bij een school met zo'n geschiedenis is het nog verleidelijker om terug te kijken. Dat hebben Kees Quinten én Josée Toelen gedaan door met grote regelmaat letterlijk in de kelders te duiken van het bisschoppelijk archief. Daar troffen ze een onvoorstelbare hoeveelheid materiaal aan in dozen, veelal ongeordend en niet geïnventariseerd. Er ligt een plan om in oktober, rond het jubileum, een tentoonstelling van hun interessante vondsten te organiseren voor de reünisten en andere belangstellenden. Toch nog even vooruitkijken. De septemberuitgave zal uiteraard volop in het teken staan van Beekvliet200, met meer gegevens over het reünieprogramma en de lustrumactiviteiten. In het decembernummer willen we dan in woord en beeld uitgebreid verslag (laten) doen van alle memorabele momenten. Nu al nodigen we reünisten van harte uit om na dat feestgedruis hun ervaringen aan onze redactie kenbaar te maken: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl Dat op de Idus van maart (Idibus Martiis) Beekvliet begon en Caesar eindigde zullen we nooit meer vergeten. Daar hebben we geen "ponticulus asinorum" (ezelsbruggetje) voor nodig.

*Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter Tempora Nostra*

Beekvliet bij de tijd

door Patrick van Aarle

Het schooljaar 2014-2015 is alweer een heel eind gevorderd. Tegen de tijd dat deze editie van Tempora Nostra op de deurmat valt, zitten de zesdeklassers te zwoegen in de gymzaal bij de centrale examens, terwijl de rest van de school zich opmaakt voor de laatste maanden tot aan de zomervakantie, die dit jaar pas half juli begint. Maar voor die tijd staat er nog van alles op stapel, net zoals er ook de afgelopen maanden weer veel gebeurd is.

Veel nieuws op Beekvliet...

Eind oktober 2014 ging Beekvliets nieuwe huiswerkinstituut van start, onder de mooie – uiteraard klassieke – naam 'Frontisterium'. Leerlingen van klas 1 t/m 3 kunnen van dinsdag tot en met vrijdag na hun reguliere lessen onder begeleiding van docenten en leerlingen uit de hogere klassen werken aan hun huiswerk en daar hulp bij krijgen. Met name voor leerlingen die moeite hebben met de structuur en regelmaat van het dagelijks huiswerk maken, blijkt dit een mogelijkheid om te leren werken aan een (huis)werkattitude waar ze de komende jaren plezier van kunnen hebben. De eerste ervaringen van zowel leerlingen als begeleiders zijn erg positief.

Uitreiking van het fairtrade-bordje door de burgemeesters van Schijndel en Gestel aan rector Carla Faassen

Tijdens de jaarlijkse kerstviering kreeg Beekvliet de titel 'Fairtradeschool' toegekend. Dit houdt in dat de school bij het doen van de inkoop rekening houdt met fairtrade producten. Het bijbehorende bordje – dat inmiddels een plaatsje heeft gekregen bij de ingang van de school – werd uitgereikt door hoog bezoek: de burgemeesters Pommer (Sint-Michiëlsgestel) en Eugster (Schijndel) overhandigden het aan rector Carla Faassen.

Na de kerstvakantie was – behalve bovengenoemd bordje – nog veel meer nieuws te zien bij het betreden van de school: iedereen stond verbaasd bij het aanschouwen van een volledig heringerichte garderobe: nieuwe kapstokken, omgeven door knusse zitjes. Het ontwerp van de vernieuwde entree is van Kate Vrijhoef, laatstejaars studente van Sint-Lucas in Boxtel, in het kader van haar afstudeerproject.

De nieuwe garderobe/entree

Half januari ging de eerste tien leerlingen uit klas 4 van start met het Econasium-programma, een programma dat in samenwerking met de Universiteit van Tilburg (UvT) wordt uitgevoerd en dat bedoeld is voor leerlingen met wiskundig inzicht en interesse in economische onderwerpen. De leerlingen leren onderzoek doen binnen de economie en passen dit, in klas 6, toe in hun profielwerkstuk. Daarnaast brengen ze bezoeken aan economische instellingen en nemen ze deel aan economische simulaties. Na de openingsactiviteit op de UvT op 16 januari bezocht de groep – samen met leerlingen van andere scholen – op 24 maart in

Tilburg poppodium 013, waar men een rondleiding kreeg en informatie over de wijze van bedrijfsvoering, die vervolgens werd toegepast in een opdracht over de productie, marketing, horeca en programmering van een concert.

Begin maart was er nog een nieuwe loot aan Beekvliets activiteitenscala: zes leerlingen uit klas 4 namen deel aan de meerdaagse conferentie van ISLI in Oberwesel, Duitsland. Tijdens deze bijeenkomst van het International Student Leadership Institute, een van oorsprong Amerikaans initiatief, kregen de leerlingen via workshops en presentaties inzicht in vele aspecten van modern leiderschap, zoals onderhandelen, het zoeken van consensus, het nut van belonen en het creëren van een imago. De helft van de deelnemers waren Amerikanen, de andere helft Europeanen. Een vervolg waard, getuigen de reacties van de deelnemers.

... maar ook afscheid van Beekvliet

Vrijdag 27 februari was een gedenkwaardige dag voor Gymnasium Beekvliet: Henny Jansen nam die middag afscheid van Beekvliet, na 40 jaar in de onderwijs, waarvan ruim 38,5 jaar op Beekvliet. Zoals hij zelf zei: "als laatste docent die nog aan de andere kant van de Beekvlietstraat heeft lesgegeven." Naast docent Engels was 'meneer Jansen' sinds 1997 coördinator en later afdelingsleider van de bovenbouw en al jaren lid van de schoolleiding en secretaris van het eindexamen. Het werd een prachtige afscheidsviering die middag: elders in dit blad daarover meer.

En er staat nog een afscheid van een Beekvliet-icoon op stapel: op 15 juli nemen we afscheid van Gerard van Boekholt, docent biologie sinds 1979 en schooldecaan vanaf 1982. Zijn laatste les heeft hij net voor de meivakantie al – aan klas 6 – gegeven, maar zijn overige taken (decaanaat, lid van de schoolleiding) zullen hem tot aan de zomer nog meer dan voldoende bezig houden. In de volgende editie van *Tempora Nostra* meer over zijn afscheid. Hoe nu verder zonder deze twee? Sinds maart is Daniëlle Schuijffel (tevens docente biologie) de nieuwe afdelingsleiderbovenbouw, Edwin Leijten (docent wiskunde en roostermaker) is al wat langer de nieuwe secretaris van het

Henny Jansen, getekend door Jan Lurinks

eindexamen en Patrick van Aarle (docent natuurkunde/science) en Mechelien Peters Rit (docente L.O.) nemen het schooldecanaat vanaf 2015-2016 voor hun rekening. Aan hen de taak om bijna 75 jaar aan Beekvliet-ervaring op te volgen... Succes ermee!

Insecten eten en andere topprestaties

In december mocht Björn Johannesson uit klas 4 de school en zelfs heel Nederland vertegenwoordigen op de International Junior Science Olympiad in Mendoza, Argentinië. Björn had zich in juni tijdens de nationale finale van deze IJSO – een wedstrijd in natuurkunde, scheikunde en biologie – als nummer 3 van Nederland geplaatst voor dit internationale uitstapje. Een zeer bijzondere ervaring voor Björn; voor Beekvliet was het uniek dat twee jaar op rij een van onze leerlingen de internationale IJSO bereikte.

Eind maart werd het profielwerkstuk van Marlieke Elsendoorn en Gaëlle Boisset (klas 6) bekroond met zowel de jury- als de publieksprijs bij de uitreiking van de Van Melsenprijs voor profielwerkstukken aan de Radboud Universiteit Nijmegen, een jaarlijkse prijs voor leerlingen die op het gebied van eigen experimenteel onderzoek een bijzondere prestatie hebben geleverd. In hun profielwerkstuk met de titel “Is humane entomofagie de toekomst?” onderzochten zij de voedingswaarde van sprinkhanen en meelwormen en vergeleken die met de voedingswaarde van rund- en varkensvlees. De jury roemde het zorgvuldig opgezette en uitgevoerde onderzoek, het publiek was erg enthousiast over de sprinkhanen met dipsaus en mini-meelworm-cupcakejes die Marlieke en Gaëlle bij hun presentatie serveerden. De dames wonnen een mooi geldbedrag en mochten hun onderzoek eind april presenteren op de International Conference for Young Scientists (ICYS) in Izmir, Turkije. Daar wonnen ze ook een gouden medaille, wat betekent dat het onderzoek ook internationaal bijzonder veel indruk maakte. Met recht een wereldprestatie!

Activiteiten op school

Het was erg leuk dat op 21 januari Abel Corver (examen 2012) in het kader van Studium Generale aan de leerlingen van de bovenbouw kwam vertellen over zijn ervaringen als student aan de gerenommeerde Harvard University in Amerika. Abel is daar inmiddels derdejaars student en was in zijn jaar de enige leerling uit Nederland die aan Harvard werd toegelaten. Vol enthousiasme vertelde hij over het studeren daar: de verwachtingen die men van de studenten heeft, de motivatie die (de meeste) Harvard-studenten hebben, het wonen op de Harvard-campus, de financiering van een studie daar en de keuzes die je als student kunt maken. Abel liet zien dat hij in zijn eerste jaar vooral natuurkundige vakken had gevolgd, maar inmiddels vooral zijn tijd besteedde aan de cognitieve wetenschappen en psychologie. De leerlingen uit klas 5 en 6 hadden veel vragen bij zijn interessante voordracht.

Op 26 maart vond de jaarlijkse muziekkavond plaats. Deze was dit jaar in een volledig nieuw jasje gestoken. Dit jaar geen imposante lichtshow en een wall of sound, maar 'Beekvliet Unplugged': een muziekcafé-setting met klein podium, waarop door zo'n veertig leerlingen (en een enkele docent) vijftien (semi-)akoestische optredens werden verzorgd. Het publiek zat of stond aan tafels rond het kleine podium, waardoor er een intieme sfeer ontstond. Alle jaarlagen waren vertegenwoordigd: van Jan Paul Peters uit klas 1, die een mooie trompetsolo speelde, tot Guus Timmermans en Joris Buiting uit klas 6, die op drums en gitaar een eigen nummer van hun onlangs uitgebrachte album – tevens profielwerkstuk – speelden. Een geslaagde nieuwe uitvoering van een van Beekvliets traditionele evenementen!

Dit jaar ook in een ander jasje: het Beekvliet-toneel. Vanwege het 200-jarig bestaan van de school zal de jaarlijkse toneelvoorstelling – als vanouds onder regie van Sofie van der Vleuten – niet in een regulier theater worden opgevoerd, maar op een bijzondere locatie: Fort Isabella in Vught. De voorstellingen zullen plaatsvinden van woensdag 17 tot en met zaterdag 20 juni; vanwege het lustrum een uitvoering meer dan andere jaren. Komt dat zien!

200 jaar Beekvliet

Op 15 maart 1815 meldde de eerste leerling zich op Beekvliet aan, toen nog gevestigd in Huize Veebeek in Berlicum. 200 jaar en 1 dag later was Daan Segers

Daan Segers wordt welkom geheten door de rector

de eerste aanmelder voor het nieuwe schooljaar 2015-2016. Hij was niet de enige: er meldden zich 166 Beekvlieters-in-spe aan, goed voor zes nieuwe brugklassen. Nieuw was dat de groepachters zich voor het eerst kwamen aanmelden zonder CITO-uitslag: de landelijke toets wordt vanaf nu pas afgenomen na de aanmelding op het vervolgonderwijs, om het advies van de basisschool een belangrijkere rol te geven bij het bepalen van het vervolgtraject van een leerling.

In het kader van Beekvliet200 houdt de sectie Nederlands ook een gedichtenwedstrijd rondom het lustrumthema 'Medio Mundo', 'Midden in de wereld'. Niet alleen de huidige leerlingen worden aangemoedigd gedichten in te sturen, maar ook alle reünisten worden van harte uitgenodigd om gedichten te schrijven. Zie de aankondiging elders in dit blad.

En zo gaan we het laatste stukje van het schooljaar 2014-2015 in. Het lustrum krijgt een steeds nadrukkelijker plaats in het programma, met rommelmarkt (31 mei), gedichtenwedstrijd (tot 5 juni) en toneel (17 t/m 20 juni) op het programma. En ondertussen vorderen ook de voorbereidingen voor de échte feestweek van 30 september tot en met 3 oktober (de dag van de reünie). Tot ziens bij een van al deze activiteiten!

Openingsfestiviteiten Beekvliet 200

door Kees Quinten

Op zondag 15 maart ontving gymnasium Beekvliet ouders, buurtbewoners en (oud-) medewerkers om een begin te maken met de festiviteiten in het kader van het 200-jarig bestaan van de school.

Rector Carla Faassen memoreerde in haar openingswoord het ontstaan van het klein-seminarie op het landgoed Veebeek in Berlicum. Op 15 maart 1815 werd het huurcontract getekend, op 15 april kregen de studenten hun eerste lessen. Veebeek werd al gauw te klein. In oktober 1816 werd Kasteel Beekvliet aangekocht. Vanaf 1917 werd hier het klein-seminarie voortgezet. Door foto's uit de oude tijd te vergelijken met beelden van het huidige Beekvliet gaf zij een mooi overzicht van de veranderingen in het onderwijs en de gevolgen daarvan voor de inrichting van de klassen.

In 1965 werd Beekvliet opengesteld voor externe leerlingen. De sterke afname van het aantal internen leidde tot het besluit van het Bisdom om het internaat vanaf 1972 te sluiten. Een groep ouders, verenigd in Stichting Beekvliet, ging de strijd aan om de voortzetting van het gymnasium. Dit resulteerde in de nieuwbouw aan de overkant van de Beekvlietstraat, die in april 1978 geopend werd. Door de sterke toename van het aantal leerlingen is de school voortdurend aangepast en uitgebreed, met als laatste aanwinst de bouw van de BINAS-vleugel.

Oud-leerling Thomas van den Akker deed in 1997 eindexamen. Na zijn studie medicijnen was hij vier jaar werkzaam als tropenarts in Malawi. Nu is hij gynaecoloog-in-opleiding aan de Universiteit van Leiden en de VU in Amsterdam. In een regionaal ziekenhuis in Thyolo in het zuiden van Malawi ervoer hij een zeer hoge sterfte van kraamvrouwen. Later analyseerde hij in zijn proefschrift deze sterfte, en het verband met het hoge percentage HIV-besmettingen onder deze moeders. Door een systeem van auditing op te zetten – regelmatige besprekingen met het ziekenhuispersoneel over tegenvallers en successen bij medisch ingrijpen – en door het beschikbaar stellen van aidsremmende medicijnen daalde het sterftecijfer aanzienlijk.

Thomas herinnert zich zijn Beekvliettijd als een periode van veiligheid en geborgenheid. Toen wel eens als verstikkend ervaren, maar later steeds meer gezien als een situatie waarin hij zich kon ontwikkelen, met de Luxemburg- en Romereis en zijn deelname aan Camp Rising Sun in New York als hoogtepunten. Na de lezing verspreidden de bezoekers zich over de diverse klaslokalen voor 2 lessen, naar keuze Latijn, Grieks, Frans, Engels, wiskunde, science en muziek.

Rector Carla Faassen en oud-Beekvlietleerling Thomas van den Akker

Als slot van de middag bracht de Scola Cantorum van de Sint-Jan uit Den Bosch een aantal muziekstukken van Floris van der Putt ten gehore. Van der Putt werd 100 jaar geleden geboren en is 25 jaar geleden gestorven. Hij was jarenlang muziekdocent op Beekvliet en speelde een grote rol in de opbouw van het Beekvlietorkest. Hij componeerde veel kerkelijke liederen, maar daarnaast ook veel gelegenheidsliederen voor allerhande feesten. De muziek van “Beekvliet houd stroom” is een van zijn creaties, die door de Scola met verve gepresenteerd werd.

Poëziewedstrijd 'Beekvliet 200'

De sectie Nederlands organiseert traditioneel bij het lustrum een dichtwedstrijd voor de leerlingen. Uit de inzendingen worden door een deskundige jury de mooiste gedichten gekozen en deze worden gebundeld. Omdat het dit jaar een heel bijzonder lustrumjaar is, hebben we het idee opgevat om twee dichtbundels uit te geven: één met gedichten van de huidige leerlingen en één met gedichten van reünisten.

Het thema van beide bundels is natuurlijk het lustrumthema 'Medio Mundo'. Er is vast veel vermoed en onvermoed talent onder de reünisten. Misschien heb je wel een la vol gedichten en is dit dé kans op een doorbraak of ben je net op dit moment toe aan een nieuwe uitdaging.

**Stuur je gedicht(en) aan a.vandevorst@gymnasiumbeekvliet.nl.
Inzenden kan tot 5 juni 2015.**

De beide bundels worden gepresenteerd tijdens de opening van het lustrum op 30 september en zijn te koop tijdens de overige lustrumactiviteiten. Voor de leerlingen is er een prijs aan verbonden, voor jullie is de beloning 'eeuwige roem'.

Sectie Nederlands

Een schat aan informatie over Beekvliet

Het bisschoppelijk archief

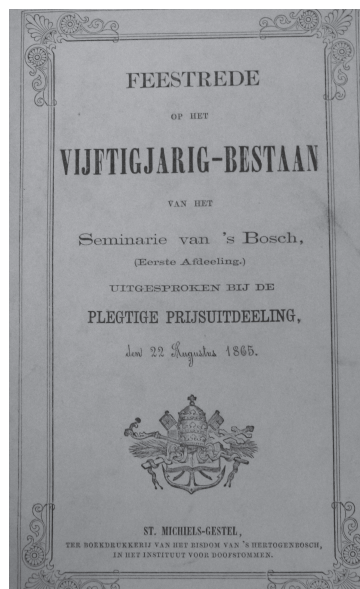
door Kees Quinten

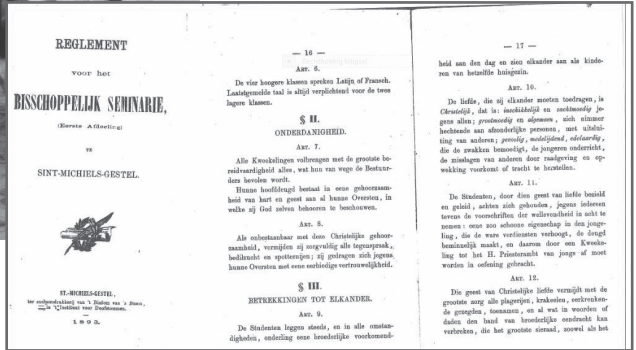
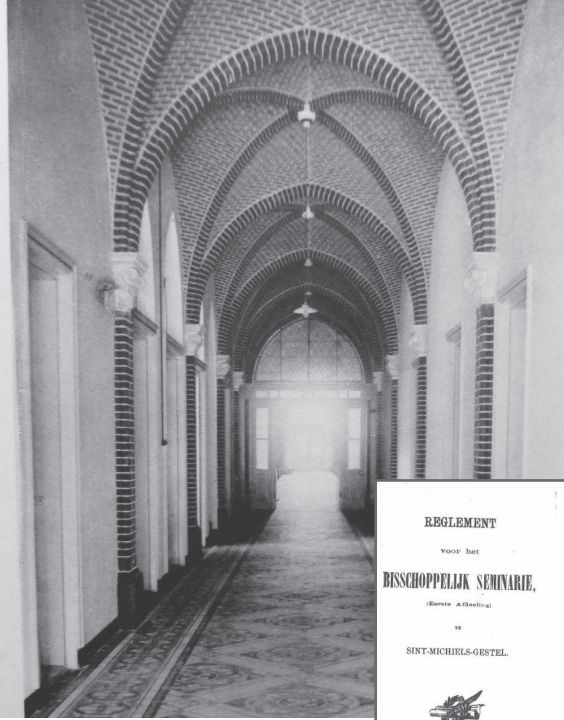
Toen het complex van Beekvliet in december 1976 door het bisdom aan de gemeente Sint-Michielsgestel verkocht werd, moest er in korte tijd ontruimd worden. Veel materiaal is bij de ontruiming verloren gegaan, maar er is ook veel naar het Bisschoppelijk Archief aan de Parade in Den Bosch overgebracht. Jarenlang hebben veel stukken tamelijk ongeordend in dit archief gelegen, waar alleen archivaris Jan Peijnenburg blindelings de weg wist. Na zijn pensioen werd het archief al gauw voor publiek gesloten. Nu is het Beekvlietarchief weer (tijdelijk?) ontsloten voor twee vasthoudende bronnenonderzoekers van NMI.

In verband met het boek over 200 jaar Beekvliet was er veel vraag naar archiefmateriaal, maar op onze verzoeken aan het Bisschoppelijk Archief werd niet gereageerd. Dit veranderde plotseling in januari 2015. Wij – Josée Toelen en ik – werden hartelijk ontvangen door Hubert van der Poll, verantwoordelijke voor de archieven, en Jef van Gils, een vrijwilliger die de archieven van Beekvliet aan het ordenen is. Doos voor doos openen, inventariseren en beschrijven wat er in zit. En de inhoud bevat zeker niet alleen wat er op de buitenkant van de doos staat. Er is vaak van alles bij gepropt tot de doos barstensvol zat.

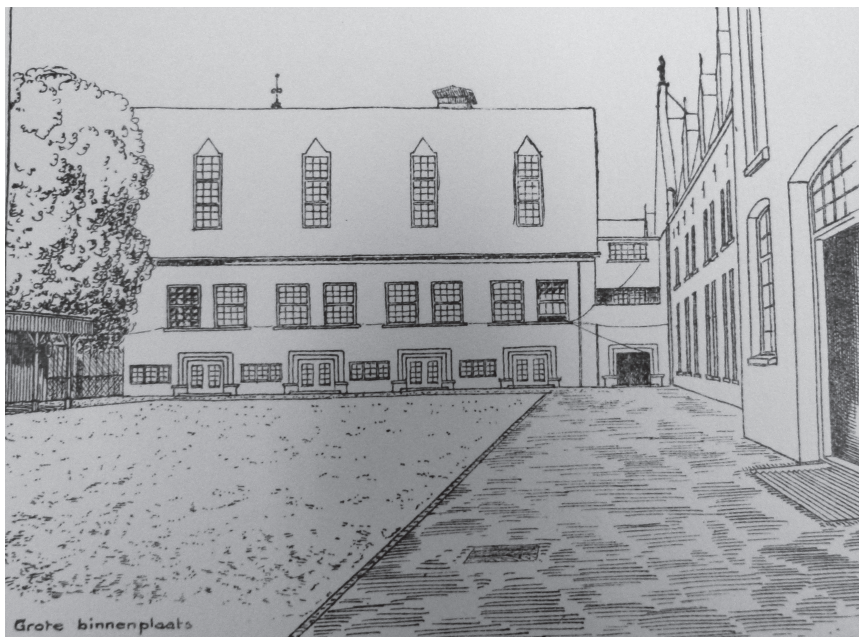
De oudste stukken

We kregen de deftige Vicariskamer toegewezen als werkkamer en konden beginnen met het oudstemateriaal, dat nog niet geïnventariseerd was. Al snel kwamen we het huurcontract van Veebeek tegen, het landgoed in Berlicum, waar het klein-seminarie in 1815 werd opgericht. En een boze brief van de verhuurder als het huurcontract voor zes jaar al naar twee jaar wordt opgezegd. We vonden een advertentie waarin de openbare verkoop van Kasteel Beekvliet in 1816 wordt aangekondigd en een akte van de verkoop op 26 oktober 1816. Dat sponsoring van alle tijden is leerden we uit een brief van regent Antonius van Gils met een verzoek voor giften en leningen voor de financiering van het klein-seminarie uit 1816.

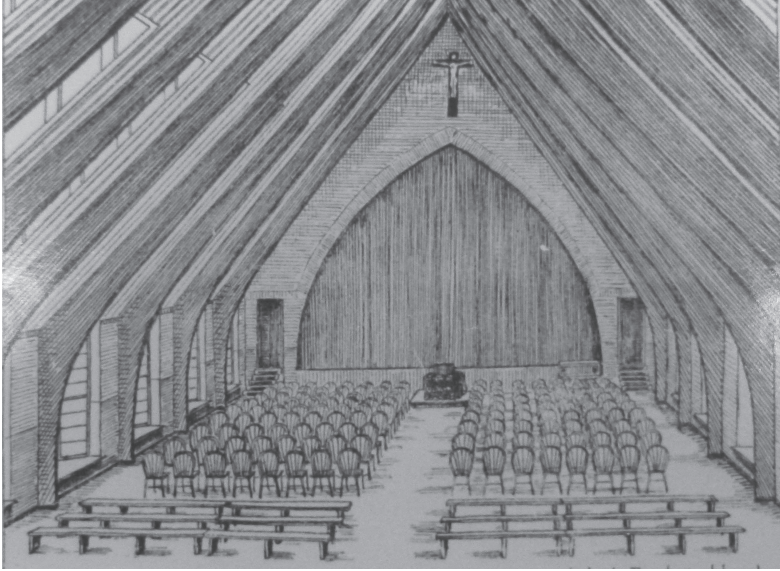
In 1825 vaardigde Koning Willem I een wet uit waarin bepaald werd dat de klein-seminaries afgeschaft moesten worden en vervangen door een Collegium Philosophicum onder controle van de staat. Deze wetgeving en het bezwaar van het Vicariaat van 's-Hertogenbosch zijn bewaard gebleven. Veel haalde het bezwaar niet uit: klein-seminarie Beekvliet werd verzegeld en de leerlingen werden naar huis gestuurd. Uit een brief van 1830 blijkt dat Koning Willem I het besluit tot een Collegium Philosophicum opgeheven heeft en dat Beekvliet weer open mag. Een tekst uit 1848 toont de overdracht van Kasteel Beekvliet door J. van Rijckevorsel aan het Vicariaat van 's-Hertogenbosch. Eerstgenoemde trad op als een stroman bij de openbare verkoop omdat de kerkelijke instanties in de onzekere tijden van toen niet als koper geregistreerd wilden worden. We vonden een aantal reglementen van het seminarie, uit 1858 en latere jaren, waarin in detail de plichten van de leerlingen beschreven werden. Brochures over Beekvliet, programma's van Plechtige Prijzsuitreikingen, toneel- en muziekvoorstellingen en feestavonden: een vast patroon van hoogtepunten

uit het seminarielevens. Verzoeken om beurzen om het kostgeld te verlichten, vaak gedaan door de pastoor van de parochie, soms door de ouders. Verslagen van beurzenstichtingen uit Tilburg, Den Bosch en Eindhoven. Schenkingen aan het klein-seminarie, al dan niet met de verplichting een aantal H.H. Missen te laten lezen. Brieven van leveranciers, grondaankopen, betalingen. Veel krantenartikelen, met o.a. een aantal bijlagen tijdens het 100-jarig bestaan in 1915. Hierbij ook een plattegrond hoe Kasteel Beekvliet er in 1816 uitzag. Een protestbrief tegen de inkwartiering van Nederlandse soldaten in 1916 en een bericht van de ontruiming daarna.

Roerige jaren van WO II

Over de jaren van de Tweede Wereldoorlog is veel bewaard gebleven. Correspondentie over de bezetting van Beekvliet door de Duitsers in 1942, materiaal over de gijzelaarsperiode, de verspreiding van de leerlingen in ballingschap over Son, Eersel, Erp en Udenhout, en later gedeeltelijk op het Instituut voor Doven in Sint-Michielsgestel. De ontruiming door de Canadezen die na de bevrijding een noodhospitaal op Beekvliet hadden ingericht. De verhuizing terug naar Beekvliet, en de verzoeken voor vergoedingen voor herstel van de oorlogsschade. In 1959 overschrijdt het leerlingenaantal de 400. Beekvliet wordt als overbevolkt en verouderd beschouwd. Er komt en advertentie voor een nieuwe vestiging voor een klein-seminarie in de buurt van Eindhoven, waarop een tiental

14

reacties binnenkomen. Er worden plannen ontwikkeld voor een nieuw schoolgebouw op het terrein van Beekvliet. Het enige praktische resultaat is de bouw van een nieuw zusterklooster dat in 1966 ingezegend wordt. Veel aandacht is besteed aan het 150-jarig bestaan van Beekvliet in 1965. We vonden een aantal artikelen uit de Sint Jansklokken (het latere Bisdomblad) uit dat jaar. Wij meteen ijverig 12 hoofdstukken kopiëren op A3 formaat. Later bleek dat hierin de letterlijke tekst was weergegeven van het boek van Knippenberg over de geschiedenis van 150 jaar klein-seminarie. De jaren '60 en de eerste helft van de jaren '70 leveren het meeste materiaal op. Het archief geeft een goed – alhoewel geen volledig – beeld van deze turbulente periode. De komst van externe leerlingen in 1965; de sluiting van het internaat; de oprichting van Stichting Beekvliet; het betrekken van de Duitse Bouw als schoolgebouw; het vertrek van de Kleine Zusters van de H. Joseph in 1972; de pogingen tot verkoop van de seminariegebouwen; het al dan niet kunnen voortbestaan van Beekvliet als gymnasium; eventuele fusies met andere scholen; de ontheffing van het bisdom om, als de school blijft bestaan, ook de gebouwen over te dragen; de overdracht van het bestuur van het bisdom aan OMO en de voorwaarden waaronder dat zou moeten gebeuren; de toestemming voor nieuwbouw in semipermanente noodbouw en uiteindelijk de verkoop in 1976 aan de gemeente Sint-Michiëlsgestel.

Volop materiaal om, als het eenmaal geordend is, in oktober een tentoonstelling te organiseren voor de reünisten en voor de bevolking van Sint-Michiëlsgestel en omgeving.

Huidig Beekvliet in het nieuws

door Reggie van Genugten

Met profielwerkstuk naar documetairefestival

Eindexamen-kandidaat Jules Mathôt schittert op het DOCfeed festival in Eindhoven.

(...)Een documentaire als profielwerkstuk maken ter afsluiting van je vwo-opleiding en dan al voor je eindexamen op een festival staan. Wie droomt daar niet van? Voor Jules Mathôt is het geen droom maar werkelijkheid. Afgelopen zaterdag stond de 18-jarige Rooienaar met de sneakpreview van zijn eigen documentaire over Meester Rob op DOCfeed 2015 in Eindhoven. Jules Mathôt maakt eigenlijk niets liever dan documentaires en fictie-films. Na zijn eindexamen op het Gymnasium Beekvliet, wil de jonge Rooienaar dan ook graag naar de Filmacademie in Amsterdam. Velen in Sint-Oedenrode zullen Rob Vervoort kennen als leerkracht van de Basisschool Eerschot. 'Rob vertelde me dat hij vaccinaties moest gaan halen en zo hoorde ik bij toeval dat hij voor een jaar naar Burkina Fasho zou gaan. Omdat ik het verhaal van Rob graag wilde vertellen en voor mijn profielwerkstuk al nadacht over een onderwerp, zag ik wel wat in het vertek van Rob', vertelt Jules. (...) In de documentaire laat Jules niet alleen zien wat Rob beweegt om naar Afrika te gaan. Hij spreekt ook met de vader van Rob, die uitgebreid vertelt wat hij vindt van het vertrek van zijn zoon. Ook de vriendin van Rob doet haar verhaal.

Jules Mathôt

Maar ook buiten de familiale sfeer heeft het vertrek van Rob zijn weerslag. Dat blijkt wel uit de verhalen van een vriend en de leden van de scouting die in de documentaire ook aan het woord komen.

De sneakpreview van de documentaire 'Meester Rob' was afgelopen zaterdag te zien op het documentaire festival DOC feed in Eindhoven. Daar ontving de jonge Rooise cineast lovende kritieken op zijn film, waarvan hij hoopt dat het zijn toegangsbiljet is voor de Filmacademie in Amsterdam. Als u ook benieuwd bent naar deze indrukwekkende documentaire, dan kunt u via www.vimeo.com/114087073 de documentaire bekijken.

Bron: De MooiRooi Krant, 25-02-2015

Beekvliet eerste Brabantse Fairtrade school

De aanpassingen binnen school om volledig Fair-trade te worden/zijn werden ook de media opgepikt.

(...) Het Gymnasium Beekvliet wil een duidelijke plek hebben in de samenleving en ook bewust omgaan met die maatschappij. Daarom houdt de school bij de inkopen zoals koffie, thee en diverse levensmiddelen rekening met het 'Fairtrade'-principe waarop goederen ingekocht en verhandeld zijn. Dat betekent dat producenten van goederen een eerlijke prijs voor hun product krijgen. Daarom kreeg Gymnasium Beekvliet onlangs als eerste Voortgezet Onderwijs school in Brabant het vignet Fairtrade-school.

Bron: Bossche Omroep, 04-01-2015

De Fairtrade Award voor Beekvliet

Kenneth Hu – Golftalent op Beekvliet

De 14 jarige Kenneth Hu heeft naast zijn gymnasiumopleiding nog een hobby: Golf. En dat speelt hij niet onverdienstelijk. Uit een interview in het Klaverblad:

(...) Kenneth Hu begon op 4-jarige leeftijd bij golfclub M.O.P in Vught waar hij de beginselen van golf leerde. Later werd hij lid van golfclub de Haverleij in Den Bosch, waar hij serieuzer verder ging met golfen. Daarna ging hij spelen bij Golfclub Best. Kenneth: “ Omdat ik daar een hele goede swingcoach heb gevonden in Paul Looijmans. Naast Paul heb ik Rob Mouwen als putt coach, Thijs van Bree als fysieke coach en Iwan Renders als ‘overall’coach.” Volgend jaar wordt de jeugdige Vughtenaar lid van golfclub De Dommel in Sint Michielsgestel. Dan kan ik na school eerst trainen en dan naar huis. Daar ga ik ook competitie spelen met mijn golfvrienden die ook van de Haverleij naar De Dommel zijn gegaan met als team coach Twan Boerdonk. Kenneth heeft ook al ervaring opgedaan in Schotland waar hij wedstrijden speelde tegen spelers van over de hele wereld. Ook deed hij ervaring op in Amerika, waar hij les kreeg van Mike Bender, de swingcoach professional van Zach Johnson.

NGF Challenge tour

Kenneth Hu werd in 2014 overall kampioen op de NGF Challenge tour. Een nationaal golftoernooi t/m 15 jaar. Er werden 6 wedstrijden gespeeld door heel Nederland. De wedstrijden dit jaar waren in Zaandam, Biddinghuizen, Hoog-Keppel, Weert, Nieuwveen en Lochem. Kenneth: “Je beste 3 scores tellen mee voor het eindresultaat. Mijn 3 beste scores waren +4,+4,+3. De beste 3 jongens en meisjes van het toernooi mochten met NGF 4 dagen naar Ierland voor training. Mijn trainingsmaat Max vd Kuilen speelt volgend jaar nog Challenge jeugdtour, dus grote kans dat de wisselbeker in Vught blijft.

Bron: Het Klaverblad, 3 december 2014

Het Nederlandse team voor de Junior Science Olympiad in Argentinië

Björn Johannesson deelname IJSO in Mendoza Argentinië

Leerling Bjorn Johannesson uit de 3^e klas vloog afgelopen december naar Mendoza in Argentinië voor zijn deelname aan de IJSO.

(...) **Zilver en brons voor Nederland bij 11e International Junior Science Olympiad in Argentinië.** Van 2 t/m 11 december werd de 11e International Junior Science Olympiad (IJSO) gehouden in Mendoza, Argentinië. Het thema van de olympiade was 'Remember the loveliness inside you'. De IJSO is een individuele kenniswedstrijd, gecombineerd met een teampracticum, voor jongeren van 14 en 15 jaar op het gebied van biologie, natuurkunde en scheikunde. Aan de olympiade deden meer dan 220 leerlingen mee uit 40 landen. Nederland neemt jaarlijks deel met zes leerlingen, verdeeld over twee teams.

Resultaten internationale 2014

Het Nederlandse team dat meedeed aan de 11e IJSO behaalde een zilveren en twee bronzen medailles. De prijsuitreiking werd verricht door de rector magnificus van UNCUYO, Universidad Nacional de Cuyo, prof. Daniel Ricardo Pizzi en prof. Lilia Dubine, directeur van RECRO. Wietske Hekstra (15 jaar), oud-leerling van het Christelijk College Nassau-Veluwe in Harderwijk en momenteel al eerstejaars student op de Universiteit Twente, won een zilveren medaille. Jelmer Hinssen (14 jaar) van het Stedelijk Gymnasium Nijmegen en Daniël Soloviev van het Stanislascollege in Delft behaalden brons. Gijs van Eck (Utrechts Stedelijk Gymnasium, Utrecht),

Björn Johannesson (Gymnasium Beekvliet, Sint-Michielsgestel) en Julio Josso (ORS Lek en Linge, Culemborg) ontvingen een certificaat van deelname. De olympiade werd gewonnen door Kushagra Juneja uit India.

Uitgebreid programma

De leerlingen deden o.a. onderzoek aan de vergisting van suiker. Verder gingen ze na welke invloed het delven van bepaalde grondstoffen heeft op een biotoop en hoe de bodem van die biotoop verbeterd kon worden met inheemse planten en geschikte meststoffen.

Naast het wedstrijdaspect kregen de deelnemers een uitgebreid educatief, sportief en cultureel programma voorgeschoteld. Zo bezochten ze de olieraffinaderij YPF Energy Company, de olijfolieplantages Pasrai en Laur, de bekende wijnhuizen Los Tonelos en Vistandes. Ze gingen naar Potrerillos en maakten een bergtocht in de Andes. Verder werd er ruim gebruik gemaakt van de gelegenheid om internationale contacten te leggen met leeftijdsgenoten en nieuwe vrienden te maken. Het is bijzonder om aan een dergelijke wedstrijd in Zuid-Amerika deel te mogen nemen. De verschillen in cultuur en natuur maken dit tot een onvergetelijke belevenis.

Bron: website IJSO, 11 december 2014

Koninklijke eer voor Peter van Overbruggen

door Tjeu van Ras

Het was een imposante reeks van verdiensten, die burgemeester Maarten Houben van Nuenen op vrijdag 24 april opsomde in de tuin van huize Van Overbruggen in Nuenen. Redactievoorzitter Peter van Overbruggen van ons lijfblad Tempora Nostra is die dag koninklijk onderscheiden. Hij is benoemd tot Lid in de orde van Oranje Nassau.

Het was voor Peter een goed bewaard geheim. Pas toen het grote gezelschap familieleden, vrienden en kennissen met de muziek voorop bij zijn huis arriveerde wist hij waarom hij die ochtend van zijn vrouw Marianne het 'nette pak' aan moest. De verrassing was compleet. Het werd in alle opzichten voor Peter en zijn gezin een stralende dag. De lentezon scheen uitbundig, het gezelschap zette Peter nog eens heel nadrukkelijk figuurlijk in het zonnetje.

Burgemeester Houben was zeer lovend over al het werk dat Peter heeft verricht en nog steeds verricht. Zijn werk aan het Augustinianum in Eindhoven als leraar, conrector en plaatsvervangend rector werd gevolgd door een lange lijst van vrijwilligersactiviteiten. Een greep uit de lange rij: Peter heeft zich ingezet voor onderwijs, kunst en cultuur. Hij zingt en is voorzitter van het gregoriaans

Peter van Overbruggen, met het koninklijke lintje op de revers.

koor Sint-Andries, is actief voor het vocaal ensemble Marcando, in de plaatselijke heemkundekring, in de Eindhovense muziekwereld en is in diverse functies betrokken bij de parochie in Nuenen. Zijn voorzitterschap van de redactie van TN bleef natuurlijk niet onvermeld, evenmin als zijn publicaties: het jubileumboek van het 100-jarige Augustinianum en – meer recent – zijn werk als mede-auteur van het boek ‘Van Domineeshuis tot Van Goghuis, 250 jaar pastorie Nuenen en haar bewoners’. En dat sluit weer aan bij zijn werk als lid van de stuurgroep gidsen van het Museum Vincente Nuenen en zijn andere inspanningen voor dit museum.

Met applaus en gezang werd de officiële uitreiking van het koninklijk lintje afgesloten. En daarna volgden de vele felicitaties. Met Peter, zijn vrouw Marianne en de rest van zijn gezin als stralend middelpunt.

Afscheid van Henny Jansen

Vrijdag 27 februari ging afdelingsleider bovenbouw Henny Jansen met pensioen na een carrière van 40 jaar, waarvan maar liefst 38,5 jaar op Beekvliet. Naast vele taken waarvoor hij verantwoordelijk was, was hij docent Engels, examensecretaris en 18 jaar staflid.

Henny Jansen en zijn vrouw Marianne werden verwelkomd door een erehaag van leerlingen klas 6, die maar wat graag van hun 'Meneer Jansen' afscheid wilden nemen. De woorden die enkele leerlingen later vanaf het podium tot hem richtten, waren hartverwarmend. De leerlingen roemden hem om zijn strenge doch rechtvaardige blikken, zijn goede speeches vol woorden van trots bij première van het schooltoneel, en vooral zijn bereidwilligheid om te luisteren naar en er te zijn voor zijn leerlingen. "Hoewel u altijd heel goed de orde in de school moest bewaren, knoopte u ook zo maar op de juiste momenten een gesprekje aan, wanneer leerlingen dat nodig hadden", zei Bart Bressers. Ook Quirine van Boxtel sprak haar grote waardering uit: "Ik zie u persoonlijk als een lieve en bescheiden man. Wat ik het meest aan u waardeer over de afgelopen jaren, is dat ik vind dat u altijd een compromis kunt vinden tussen zowel leerlingen onderling als leerling en leraar. Ik vind het heel knap dat u altijd oplossingen kunt vinden, zonder dat iemand zich echt benadeeld voelt. Ik denk dat dat wel een talent

Henny Jansen bij de ingang van de school

Een erehaag van leerlingen uit klas 6 voor Henny en zijn vrouw Marianne

van u is.” Boudewijn Bark sprak ook een *laudatio* uit: “Wanneer je afscheid van iemand neemt, moet je kunnen zeggen: ‘Jammer dat ik die persoon niet beter heb leren kennen!’ Nou, bij dit afscheid is dat zeker het geval! Ik hoop namens alle voormalige bovenbouwers en weet namens alle huidige bovenbouwers te zeggen: ‘Bedankt!’ Bedankt voor alles wat u voor ons en onze school heeft gedaan! En ‘Bedankt!’ zeg ik ook zelf, omdat u er was wanneer u nodig was, of er nu persoonlijke of schoolse problemen waren. *Vale dicimus!*” Met deze woorden wisten de leerlingen niet alleen Henny, maar ook de zaal te ontroeren.

Henny sprak op zijn beurt zijn dank en waardering uit naar de leerlingen: hij heeft al die jaren genoten van hun spontaniteit, nieuwsgierigheid en energie, belangstelling, humor en van alle inventieve smoezen. Ook blikte hij terug op mooie herinneringen met collega’s, onder wie tien jaar lang zijn eigen vrouw Marianne, die levensbeschouwing gaf. Hij vertelde te hebben genoten van de nauwe samenwerking met zijn vakcollega’s, collega’s buiten de sectie Engels en met de stafleden, waaruit zeker ook vriendschappen zijn ontstaan.

Dat die waardering wederzijds is, bleek uit de woorden die vervolgens door velen tot Henny werden gesproken. We publiceren hieronder – in ingekorte versie – de woorden van Marc Huijbregts, afdelingsleider klas 2-3, die al sinds 1989 als collega en sinds 1997 als collega-afdelingsleider met Henny Jansen samenwerkt.

Beste Henny,

Het komt niet zo heel vaak voor dat je mensen ontmoet met wie je meteen een klik hebt en van wie je in nagenoeg alle situaties en omstandigheden weet, dit is goed en dit had ik nooit willen missen. Het contact dat ik met jou heb mogen hebben, ligt in deze sfeer: ik zou alles wat we hebben meegemaakt en besproken inderdaad niet hebben willen missen en op het moment dat ik dit zeg, weet ik – hoewel ik helemaal niet voornemens ben om vandaag afscheid van je te gaan nemen –: wat zal ik je erg gaan missen!

Ik liep net niet meer in een korte broek toen jij hier begon en ik was vergelijkenderwijs nog steeds enigszins een broekje toen ik hier begon: jij senior, gewaardeerd leraar Engels, ervaren brugklasmentor, huiswerkbegeleider, voorzitter van de MR, koorlid bij musicals, mede-initiator en begeleider van vele Ardennentochten. Keihard werkend binnen en buiten de sectie, maar altijd zonder daar de nadruk op te vestigen, je was en bent erg bescheiden. Toen ik hier ruim een jaar werkte, kwamen enkele activiteiten die jij deed ook bij mij terecht: ik ging mee naar Luxemburg en jij vroeg mij om samen eens een avondwandeling te maken ter voorbereiding; ik ging samen met je de huiswerkbegeleiding van de brugklas doen en je vroeg me om de verslagen daarvan – diplomatieke hoogstandjes waren dat – bij jullie thuis te komen schrijven. Na wandeling of verslaglegging dronken we een glas wijn en praatten wat bij. Het was het begin van onze vriendschap. Verslaglegging – van wat dan ook – en wandelingen zijn gebleven, nagenoeg elke schoolvakantie gingen we een halve dag samen op pad in Liempde, Bostel, op de Campina, op Zegenwerp, in Son. Gaandeweg werd ik vriend van je gezin, kreeg ik er in Marianne een fijne gesprekspartner bij en zag ik jullie kinderen opgroeien. Mooie herinneringen bewaar ik aan de zeker tien jaar dat we samen bijna maandelijks concerten bezochten in de muziekcentra van Eindhoven en Tilburg. Na het vertrek van conrector Jan van Rijnsoever in 1997 werd jij staflid en coördinator, later afdelingsleider bovenbouw. Lessen Engels werden verruild voor de organisatie van de hoogste klassen, een drukke baan met de zorg voor tussen de 300 en 400 leerlingen en iedere dag vele kleine en grote problemen die opgelost moesten worden. Iets later werd ik – onder meer op voorstel van jou en Kees Gondrie – ook staflid en intensiverde onze samenwerking enorm. We hebben op vele momenten samen moeten optrekken; mijn waardering voor jou is in al die jaren alleen maar gegroeid. (...)

Wat ik het meest in je waardeer, is dat je niet wegkroop als het moeilijk werd en ook niet als het erg moeilijk werd: als een leerling overleed, als een collega overleed, als er flinke problemen waren, als er crisis was in de staf, als er nood was. Bij erg moeilijke situaties kwamen de analyses en de goede oplossingen vaak als eerste van jou.

(...)

Die fantastische mentaliteit laat ten diepste zien wat je drijft, het belang van de school (ook al ging dat weleens ten koste van jezelf), het belang van de mensen die er werken, het belang van de leerlingen die er studeren. Alles was gericht op een gezonde minimaatschappij, die Beekvliet was en is. Je gelooft in het maakbare van die maatschappij en het is wel grappig dat je het mislukken van dat maakbare zelf enorm kunt relativeren met je understatements

en je milde zelfspot. Maar ondertussen werd er wel iets neergezet wat voor jonge mensen echt van 'levensbelang' is. Dit zijn grote woorden, maar ik wil ze niet verkleinen. ...
(...)

Beste Henny,

Hartelijk dank voor alle fijne en goede momenten; je was een enorm fijne vriend en collega. Ik weet dat ik namens allen van Beekvliet spreek als ik zeg: dank voor alles wat je voor ons, docenten en leerlingen hebt betekend. Ik wil afsluiten met een tekst die een diepere laag in ons verbindt. Met die woorden, woorden van John Rutter, dirigent van de Cambridgesingers, wil ik je het allerbeste wensen voor de jaren die komen, samen met Marianne en je kinderen:

The Lord bless you and keep you
The Lord make his face to shine upon you
And be gracious unto you
The Lord lift up the light of his countenance upon you
And give you peace.”

Uitgesproken door Marc Huijbregts, afdelingsleider klas 2-3

In wat hij zelf noemt “zeer persoonlijke herinneringen, gekleurd door de beslagen bril van het verleden” beschrijft Jos Wiltshut zijn Beekvliettijd. Vanwege de lengte van zijn relaas maken we er een tweeluik van, verdeeld over eerste twee uitgaven van de jaargang 2015.

door Jos Wiltshut

Jos Wiltshut

Over veel van mijn herinneringen aan Beekvliet hangt ongeveer 50 jaar later een hardnekkige mist. Af en toe trekt de grijze nevel voor een ogenblik op, maar vaker nog veroorzaakt die een soort trompe-l'oeil, onbedoeld en ongewenst maar hardnekkig. Vergissingen moeten derhalve daaraan worden toegeschreven. Op verzoek van mijn goede vriend Peter van Overbruggen wil ik in dit artikel proberen gestalte te geven aan enkele min of meer schimmige figuren uit de jaren zestig. Bij het scherp stellen van mijn blik merk ik dat de meeste leraren uit die periode in mijn herinnering vooral bekend zijn onder hun bijnaam. Aan al die verhalen is mijn geschiedenis in de verschillende jaren gekoppeld. En zo ontstaat een document humain, zowel van hen als ook van mij. Ook andere personen, leerlingen, passeren aan de revue.

Hoe het begon

Ik deed toelatingsexamen in 1961, eerst op het Augustinianum in Eindhoven en direct daarna op het klein-seminarie/gymnasium Beekvliet. Omdat ik iets hogere resultaten behaalde bij het toelatingsexamen op Beekvliet en ik toen vage aspiraties voor het priesterschap had, kwam ik daar in augustus 1961 als interne leerling te wonen en verblijven. Ik zie in mijn herinneringen verschillende afdelingen van het gebouw en met name de indrukwekkende entree van het hoofdgebouw. Zo betrad ik als nieuwe leerling van de eerste klas, de zogeheten *Kleine Figuur*, het internaat. Op de eerste dag moesten we samenkomen in de kapel. Daar werden we welkom geheten. De meeste indruk maakte daarbij op mij het op ernstige toon aan ons allen gestelde verzoek of we “bijzondere vriendschappen” (aan de prefect?) wilden melden. Ik had geen idee wat daarmee bedoeld werd en ik vroeg me af of mijn schoolvriendschap met mijn plaatsgenoot Clemens Vencken uit Valkenswaard daartoe gerekend diende te worden. Maar ik besloot dat daar niets suspects aan was en zweeg daarover. Na enkele maanden werd Jan Bluysen tot (hulp-)bisschop gewijd. Wij werden door monseigneur Bekkers op 27 december uitgenodigd om bij de wijding aanwezig te zijn en later op de dag aan een feestelijk diner op Beekvliet deel te nemen.

De Kleine Figuur in 1961. In de tweede rij vierde van rechts Jos Wiltscut.

De bijnamen

Van sommige bijnamen is de verklaring duidelijk. Een leraar wiskunde die Smits heette, werd *Smitje* genoemd. Dat de leraar aardrijkskunde Cox *Fokkie* genoemd werd, is ook begrijpelijk en dat mijn favoriete leraar Nederlands Harrie Kapteijns (1917-1987) *Kappie* genoemd werd, is eveneens niet vreemd. Deze bijnaam stond jaren later ook duidelijk op het bord met het lied bij gelegenheid van zijn afscheid van Beekvliet in 1980. Ik zie nog zijn gestalte, zittend voor de klas, met zijn markante snor, waar over de oorspronkelijk kleur roodachtig bruin een soort patina van nicotinegeel en -grijs aangebracht leek door de bijna eeuwige sigaret in zijn mond. De rook kringelde omhoog en bleef dan talmen in zijn snor. Tja, in die tijd mocht nog door de leraren gerookt worden in de klas. Een waar jaloersmakend studieobject voor leerlingen? Hij had een soort peinzende stem, soms aarzelend alsof hij zijn tekst nog moest bedenken, versterkt door de pauzes in zijn verhalen. Hij vertelde veel en graag, en vrijwel altijd met veel ironie over allerlei zaken en personen in de wereld buiten (voor ons letterlijk een andere wereld). Hij verbond daarbij de meest uiteenlopende zaken met elkaar op een wijze die toch volstrekt geloofwaardig overkwam. Hij vertelde onder meer over zijn ontmoetingen met de schrijver Walter Breedveld¹. Ik vermoed, nee ik weet praktisch zeker, dat mijn eigen vertellende manier van lesgeven later (Nederlands: “de moeder van alle vakken”) vol ironie, sarcasme en soms cynisme, door *Kappie* gevormd was. Van oud-leerlingen heb ik mogen horen dat ze zich die verhalen met veel genoegen herinnerden, wanneer ik net als Kappie weer eens op de praatstoel zat.

¹ Pseudoniem voor Piet van den Bogaert (1901-1977). Een zoon van hem, Clemens van den Bogaert, was ook een jaar leerling op Beekvliet.

Kappie woonde in de buurt van Beekvliet, aan de Beekkant. Een keer was ik door hem uitgenodigd op bezoek te komen in zijn werkkamer, die zich in de schuur bij het huis bevond. Overal stonden en lagen stapels boeken, papieren, schriften. Ik moest maar wat van de rommel van een stoel schuiven, zei hij. Hij zette een plaat op met liedjes van Jaap Fischer, over wie hij in de les verteld had. Misschien had de uitnodiging daarmee te maken gehad. Ik heb altijd een zwak gehouden voor Jaap Fischer. Aan het einde van mijn schoolloopbaan van 42 jaar heb ik vakcollega's en stagiaires een cd met zijn liedjes cadeau gedaan.

De schrijfproductie komt op gang

In sommige opzichten was *Kappie* wat naïef, of beter gezegd idealistisch, in ieder geval eigen-aardig. Iedere goede docent moet dat ook zijn, vind ik. Hij wilde graag cultuur en creativiteit bevorderen bij zijn leerlingen, waarschijnlijk in de hoop dat zich onder hen in de toekomst nieuwe letterkundigen zouden ontwikkelen. Iedere leerling kon opstellen inleveren en de cijfers daarvoor zouden meetellen voor het rapport. Ik rook mijn kans en, vanuit de gedachte dat er geen beperkingen gesteld waren, leverde ik in korte tijd een hele reeks opstellen in, meestal verhalen, vaak somber-filosofisch van toon. Hij besloot daarop ijlings zijn aanbod in te trekken.

In de laatste jaren op Beekvliet schreef ik samen met Paul Barendregt, wiens zus getrouwd is met een broer van mij, gedichten voor een poëzieblaadje, dat in een uiterst exclusieve oplage van twee exemplaren verscheen: één voor hem en één voor mij. Dat gebeurde met steeds grotere tussenpozen, totdat het definitief verdween, even geruisloos als het daarvoor verschenen was. Tot mijn bijzonder grote spijt ben ik mijn exemplaren van het poëzieblaadje kwijtgeraakt. Tijdens onze studie in Nijmegen kwam ik hem een heel enkele keer tegen. Maar hij woonde in Malden (best een eind vanuit Nijmegen op de fiets) en omdat hij zich als aanhanger van het nihilisme profileerde, kwam ik hem ook niet tegen bij disputen en andere studentenorganisaties. Ik hoorde later dat hij werkzaam was in de (universiteits-)bibliotheek. Ik heb hem na 1970 vrijwel nooit meer ontmoet, ook niet bij verjaardagen of andere sociale bijeenkomsten.

Het zweetronkje

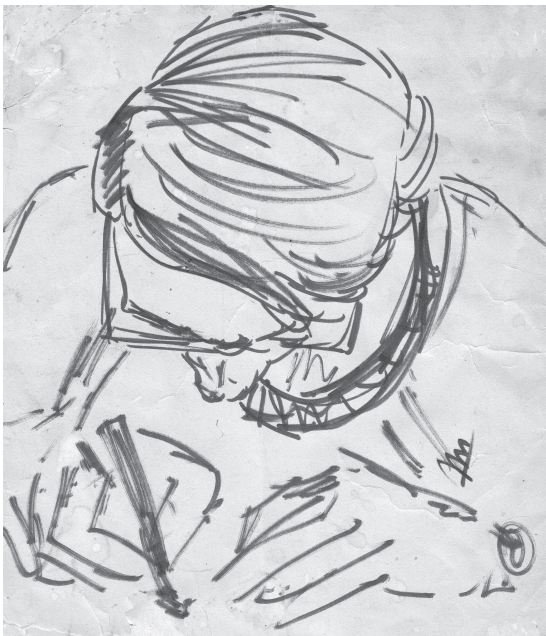
Een merkwaardig gebruik was het ‘*Zweetronkje*’. Voordat we aan het einde van het schooljaar te horen kregen of we over waren naar de volgende klas, moesten we een lange wandeling maken in een wijde cirkel om het terrein van Beekvliet. Tijdens die wandeling (*zweetronkje*) mochten we roken, evenals de rest van die dag. Ik herinner me dat ik toen een heel pakje sigaretten opgerookt heb, zonder daar ziek of misselijk van te worden. Mijn beide ouders rookten en bij hen thuis stonden in de grote woonkamer overal bekertjes met sigaretten voor eventuele bezoekers en gasten. Ook ik maakte daar gretig gebruik van. Vanaf juni 1962 tot 1 april 1999 heb ik, met een onderbreking van anderhalf jaar, van alles gerookt:

sigaren, sigaretten, shag, pijp, wanneer en waar dat maar kon. Ik stopte definitief en volledig van het ene moment op het andere op 1 april 1999, toen ik al een tijd 2 pakjes sigaretten (Caballero filter, 30 sigaretten per pakje) per dag rookte. Op een gegeven ogenblik hield een bisschop uit een missiegebied een lezing voor ons, leerlingen. Na afloop bedankte een leerlingenvertegenwoordiger de missiebisschop en vroeg hem, tot diens verbijstering, aan het einde van zijn dankwoord of hij de schoolleiding wilde vragen of wij de rest van de dag rookverlof konden krijgen.

Verdriet om de dood van een wereldleider

De tweede klas, de zogeheten Grote Figuur, heb ik gedoubleerd. Na allerlei onderzoeken bleek dat ik ruim voldoende capaciteiten had, maar dat ik zeer slecht zag, waardoor ik vrijwel niets opnam van wat op het bord geschreven stond. Toen ik een bril had gekregen met glazen in een goede sterkte, verliep de rest van mijn schoolloopbaan voorspoedig. Aan het einde van het tweede schooljaar in de tweede klas kreeg ik als prijs voor een van de beste prestaties dat jaar het boek Engelandvaarders van Klaas Norel.

Van de derde klas, de Grammatica geheten, herinner ik me de jaarlijkse traditie van de Idus van Mars (15 maart), de moord op Julius Caesar. In de morgen trok een als Caesar in toga gehulde figuur plechtig rond, geëscorteerd door een paar lictores.

Zelfportret Jos Wiltshut

Niemand kon vermoeden dat in hetzelfde kalenderjaar op 22 november 1963 een latere machthebber, de toenmalige president van Amerika John F. Kennedy, in Dallas vermoord zou worden. Ik hoorde het nieuws in een donker hoekje van de kleine cour (die in ijsstijden onder water werd gezet om te schaatsen), terwijl de klok van de kapel naargeestig luidde. Ik huilde stilletjes in het voorzichtige besef dat de wereld veranderd was. De wereld leek voor mijn gevoel even roerloos stil te staan. Die dag zou ik nooit meer kunnen vergeten.

Als leraar las ik later ieder jaar bij de literatuurlessen een gedicht voor van Cees Buddingh', die in dezelfde straat als mijn schoonouders woonde, in de Bankastraat in Dordrecht. Mijn schoonvader had samen met hem en een paar andere Dordtenaren enkele gorgelrijmen gewrocht. Voor de volledigheid citeer ik hier dit gedichtje, een voorbeeld van informatieve poëzie van de literaire stroming "Zestigsters"

Leeskoorts

Toen we in de vierde klas, de Syntaxis, zaten, kwam *Kappie* de klas binnen met een mededeling over de examens. Er werd van ons verwacht dat we voor het mondeling examen Nederlands in de zesde klas tenminste honderd boeken gelezen zouden hebben. Een lijst van gelezen werken hoefden we echter niet in te leveren. De bedoeling was dat we vanuit datgene wat we gelezen hadden, konden inhaken op het gesprek van *Kappie* en de (onbekende) gecommitteerde van buiten de school. Wie niet veel gelezen had, zou daar veel moeite mee hebben en kon derhalve een slechter cijfer krijgen dan iemand die veel gelezen had. Ik dacht meteen: „Nu, dan ben ik eigenlijk al klaar voor het examen.” Ik las namelijk voortdurend en was altijd in de bibliotheek te vinden. In latere jaren las ik twee boeken per dag: een in de vrije uren en een tijdens de lessen. Naast het geopende schoolboek van het vak had ik het leesboek liggen. Als ik een beurt voelde aankomen, lette ik even extra op, keek in het schoolboek en gaf een correct antwoord. Dat systeem faalde nooit, zodat ik tijdens heel veel lesuren heb gelezen. Soms onderbrak ik het lezen als de leraar iets ging uitleggen. Slechts bij sommige leraren, die boeiend iets konden vertellen of uitleggen, las ik zelden. Die enorme leeslust betekende een enorme voorsprong bij mijn latere studie Nederlands.

Overigens moesten we voor Engels, Frans en Duits voor de examens minimaal 30 boeken gelezen hebben. Dat deed ik ook, al gebiedt de eerlijkheid om te zeggen: vaak in Nederlandse vertaling. Bij het vak Duits moesten we dan boekverslagen in het Duits inleveren. Ik herinner me dat ik in een boekverslag, lang voor Louis van Gaal maar wel in zijn stijl, schreef dat iemand een "Saufschiff" was, een zuijschuit dus. Er stond een dikke rode streep onder.

De Duitse beul en een slapende vulkaan

Laat ik het nu maar eens hebben over een roemruchte vertegenwoordiger van het vak Duits: *de Beul*. Ik weet zijn echte naam niet meer. Hadden we de bijnaam te danken aan de beroemde roman *Der Richter und sein Henker* uit 1952 van Friedrich Dürrenmatt, die wij wijzigden in *Die Schüler und ihre Henker? De Beul* was een echte

drilmeester, bijna Pruisisch te noemen qua optreden. Hij stampte allerlei rijtjes in ons hoofd, van voorzetsels met de derde of vierde naamval, van woorden in het enkelvoud en in het meervoud. Hij liet ons deze rijtjes individueel of klassikaal opdreunen, waarbij hij als een soort dirigent armbewegingen maakte. En hij overhoorde ons met gretigheid over de “Schwere Wörter”. Wanneer hij tevreden was over onze prestaties. “mochten” we zingen: het lied uit 1844 van Robert Schuman, waarvan ik de eerste strofe nog steeds kan zingen. Ik keek verlangend door de ramen naar buiten, waar de vrijheid ons tevergeefs lokte.

In de klas vlak voor mij zat een kleinere jongen, Jos Vingerhoeds. Dat hij niet zuiver kon zingen, wisten we allemaal, maar niet de *Beul*. Terwijl de klas zong, deed Jos geluidloos mee. Dat zag de *Beul* die Jos gebod met de anderen mee te zingen. Om hem goed hoorbaar te laten zijn, zongen wij zachter. Jos klonk absoluut vals en vooral duidelijk hoorbaar. De *Beul* ontstak in woede en stapte dreigend op Jos af om hem hardhandig te corrigeren. Hij veronderstelde namelijk opzet.

Daarop gebeurde er iets merkwaardigs achter in de klas. Daar zat Gustaaf, een vrij forse jongen die later op school was gekomen. Hij zat als een “slapende vulkaan”. Geen enkele leraar was erin geslaagd om hem actief bij de les te betrekken. Maar nu klonk er een soort gerommel en wij wisten: Gustaaf ontwaakt. Hij stond op van zijn bank, stapte op de *Beul* af, pakte hem bij zijn schouders en schudde hem van voren naar achteren, onder de brommerige woorden: „Je moet geen kleine jongens pakken. Je moet mij pakken.” Toen tilde hij, het klinkt haast ongeloofwaardig, de *Beul* op, liep met hem naar de deur van het klaslokaal en zette hem op de gang. Hij sloot de deur, zei „Ziezo”, ging zitten en verzonk weer in onaantastbare roerloosheid. Wij beseften dat we getuige geweest waren van een bijzonder natuurfenomeen, een kortstondige uitbarsting van een vulkaan. De komst van Gustaaf was overigens gepaard gegaan met een bijzondere ontmoeting met de leraar Latijn, Verra, die wij beter kenden onder zijn bijnaam *Piet Bult*. Wij hadden Gustaaf wijsgemaakt dat *Piet Bult* graag persoonlijk begroet werd, zeker door nieuwe leerlingen, maar dat hij wat hardhorend was. Daarom moest hij hem duidelijk aanspreken bij zijn begroeting. Dat deed Gustaaf. Wij hoorden hem luid en duidelijk de leraar begroeten: „Dag mijnheer *Bult*. Ik ben Gustaaf, een nieuwe leerling.” *Piet Bult* was duidelijk ‘not amused’, hetgeen wij konden afleiden uit zijn gebulderde reactie. Tijdens een andere les riep Gustaaf onverwacht: „Tijd voor Treets” (een toenmalige reclamekreet voor pinda’s in een suikerjasje), stond op en deelde een zakje leeg aan iedereen, inclusief de leraar die te verbluft was om te reageren. Daarna ging Gustaaf zitten alsof er niets gebeurd was.

Wijze lessen van Den Hein

Een bijzondere plaats voor mij nam de leraar Frans in, H.A.L.A. Bogers, die bekend stond als *den Hein*. Als het in de les wat rumoerig was, kreeg ik daarvan van hem dikwijls de schuld, ook als ik er niets mee te maken had. Toen ik weer een keer – ten onrechte - de fiolen van zijn toorn over me uitgestort kreeg, besloot ik hem daarover na de les aan te spreken. Hij erkende mijn probleem en zei:

„Als er rumoer is in de klas, kijk ik de klas in en omdat jij uitsteekt boven de anderen, richt ik mijn boosheid op jou. Je hebt gelijk, dat ik niet automatisch jou de schuld moet geven. Ik beloof je dat ik voortaan beter zal kijken.” Dat vond ik geweldig: een leraar die zonder aarzelen zijn fout toegaf. Buiten de lessen om werd hij mijn vertrouwensman en we raakten bevriend. Ik was toen een teruggetrokken persoon die in zijn vrije tijd zat te lezen. Hij stimuleerde me om meer met de anderen mee te doen. Ik moest mee kaarten (rikken), mee biljarten, mee kletsen. Van dit socialiseringsproces moest ik regelmatig verslag doen aan hem. Aanvankelijk moeizaam, maar allengs steeds vanzelfsprekender trok ik met de anderen op. Uiteindelijk leidde dat ertoe, dat ik in de redactie van het Carillon zat, lid werd van de debatingclub en van de filmclub, waarvoor we in Den Bosch films gingen zien van onder meer Ingmar Bergman. Een grote indruk op mij maakte de film *Paranoia* van Adriaan Ditvoorst.

Een bijzondere natuurkundeproef

Kort maar onvergetelijk was het optreden van de leraar Broekema uit Tilburg. Hij was bijzonder mager en had een onaangename stem, waarvan het geluid, voor wie zich dat kan herinneren, leek op het krijsende geluid van de heks Eucalypta uit de radiostrip Paulus de Boskabouter van Jean Dulieu. De eerste les vond plaats in het natuurkundelokaal. De leerlingen zaten in trapsgewijs opgestelde rijen en keken, letterlijk en figuurlijk, neer op de leraar achter zijn zeer brede tafel. Hij begon over statische elektriciteit. „Men neme een kattenvel en wrijft daarover een glazen staaf.” Wij vroegen ons af hoe we in vredesnaam aan een kattenvel konden komen. Over een vloeitje en een kam sprak hij niet. Vreemd. Daarna ging hij een

Het scheikundelokaal

praktische proef met knikkers op een baan demonstreren. De bedoeling was om een knikker tegen een rijtje knikkers te laten rollen, waarbij dan alle knikkers, behalve de laatste, stil zouden liggen. Dat werd een compleet fiasco. Of er rolde geen enkele knikker na de botsing of alle knikkers rolden weg. Tenslotte werd de heer Broekema, die nog geen bijnaam had verworven, zo kwaad dat hij de knikker heel hard naar de andere knikkers rolde. Alle knikkers vlogen van de baan de klas in, bijna tot de hoogste rij. We waren niet te beroerd om de knikkers terug te gooien. Daarna mochten we niet meer in het natuurkundelokaal. De leraar stond met zijn rug naar de leerlingen allerlei ingewikkeld uitzienende berekeningen op het bord te schrijven. Op de voorste bank zat Toon Wassenberg die later succesvol examen deed in zowel gymnasium alfa als bèta. Regelmatig stapte hij uit zijn bank, veegde met de bordenwischer stukken van de berekeningen uit, verbeterde die en knikte naar de leraar dat hij verder kon gaan. Ondertussen hadden wij, de overige leerlingen, de tafeltjes gezellig groepsgewijs bijeengeschoven om te kaarten en te kletsen. Er speelde zelfs een leerling op de piano die achter in het lokaal stond. Uit verveling begonnen we toen met biljartballen naast zijn voeten te gooien, terwijl hij hardnekkig het gezicht op het bord gericht hield. Wel maakte hij een klein sprongetje naar de andere zijde dan waar de bal tegen de muur knalde. Even later vlogen de sjoelschijven tegen het bord, náást zijn hoofd dat na iedere inslag naar de andere kant schokte. De les erna kwam hij het lokaal binnen met een grote passer, met een grote ijzeren punt eraan. Met een verwilderd gezicht en onder het slaken van onverstaanbare kreten begon hij ermee naar ons stekende bewegingen te maken. We hebben de passer maar afgepakt en onder de klep van de piano opgeborgen. Hij durfde hem daar niet weg te halen. De les erna is hij niet meer teruggekomen. Aan het einde van – ik meen - de Grammatica (derde klas) hadden we een proefwerk natuurkunde over lenzen. Voor mij belangrijk, want met minimaal een 4 als rapportcijfer kon ik over en daarmee het vak verlaten. Ik was en bleef nu eenmaal een alfaleerling. Ik snapte helemaal niets van die stof en heb toen maar een gedicht geschreven over holle en bolle lenzen, over convergerend en divergerend. Ik kreeg een 4 en ging over: poëzie kan dus echt wel lonend zijn.

Spiekbriefjes

Hoewel ik echt zeer weinig spiekte, schreef ik wel een parodie op de eerste regels van de 6de strofe van het Wilhelmus: *Mijn schild ende betrouwen / zijt gij, o spiekpapier / op u zo wil ik bouwen / behoed mij voor een vier*. Ik maakte wel spiekbriefjes tijdens het leren van de stof, maar daarna keek ik wat ik nog niet wist van het genoteerde en maakte daarvan een nog kleiner spiekbriefje. Hiermee ging ik net zo lang door tot ik een heel klein briefje had waar nauwelijks meer wat opstond. Dat leerde ik op het laatste moment nog uit mijn hoofd en gooide het laatste spiekpapiertje weg. Als mentor leerde ik later deze ‘methode van het spiekbriefje’ aan leerlingen die moeite hadden met het van buiten leren. Door het telkens opschrijven van wat een leerling niet kende,

leerde deze “Schrijvenderwijs” (naar een gedicht van Guillaume van der Graft) steeds meer en hoefde uiteindelijk niet meer te spieken voor een goed resultaat.

Toon noch Teken

Een herinnering kwam boven bij het zien van een foto bij gelegenheid van het 4^e lustrum van het Beekvliets Orkest in 1967. Ik zat inmiddels in de 5de klas, de Poësis. Aan het begin van onze schoolloopbaan moesten we allemaal bij de *Thieu*, muziekleraar Mathieu Lax, komen in het muzieklokaal. Gezeten aan de piano speelde hij een serie van 3 noten voor, die we moesten nazingen. Daarin faalde ik. Ook een serie van 2 noten lukte niet. Zelfs 1 noot kon ik niet zuiver nazingen, waarna een vernietigende conclusie volgde: ongeschikt voor een koor. Een familie-eigenschap gedurende enkele generaties, kan ik hem nu vertellen. Ik had trouwens de grootste moeite met het lezen van noten. Voor een proefwerk daarover scoorde ik steevast een onvoldoende. Zeer hoge cijfers kreeg ik daarentegen voor toetsen over componisten en stromingen et cetera. Tot de dag van vandaag is mijn “muzikale vaardigheid” een passieve en vooral genietende gebleven. Iets soortgelijks ondervond ik bij het vak tekenen. Ik weet de (bij)naam van de leraar niet meer. Teken en nu nog niet. Tenminste niet figuratief. Dan kreeg ik hoogstens een 6-. Maar abstracte tekeningen scoorden wel hoog. Die twee soorten zorgden samen voor voldoende rapportcijfers.

Een niet-gymnastische gymnasiast

Gymnastiek was niet mijn lievelingsvak. We moesten touwklimmen, koprollen of aan het wandrek oefeningen doen. Voor mij met hoogtevrees niet aangenaam. Bij volleyballen mocht ik niet meedoen. Ironisch genoeg volleybalde ik later op de Bredase school waar ik les gaf in het lerarenteam en kon op toernooien verrassend zijn als ik midden voor met mijn rug naar het net stond. Wanneer ik de bal hoog aangespeeld kreeg, draaide ik me in de sprong om en smashte de bal. Overigens is in 1925 het volleybalspel vanuit Illinois (Amerika) ingevoerd in Nederland (eerst in Uden) door een oom van mijn moeder. Taal is echter voor niet-fanatiek sportieve leerlingen als ik soms een uitkomst. Bij een gymnastiekles buiten moesten we altijd een grote ronde hardlopen. Dan zorgde ik ervoor als laatste bij het startpunt te komen, waar de leraar (naam en bijnaam mij nu onbekend) op de leerlingen wachtte en zich zichtbaar verveelde. Met hem knoopte ik een praatje aan totdat de andere leerlingen hun ronde hadden voltooid. Meestal lukte het me om zo geen ronde te hoeven lopen. Indien de truc mislukte, liep ik op mijn gemak de ronde terwijl de andere leerlingen zich met overmatige lichaamsbeweging bezig hielden. Een blijvend merkteken wil ik in dit onsportieve verband nog noemen. Langs de sportvelden stonden banken. Op een dag sprong ik van ene bank op een andere. Althans, dat was de bedoeling. In plaats van óp de bank kwam ik ervóór op de grond, met mijn rechteronderbeen in de punt van de bank. Het litteken is een levenslange herinnering aan die foute sprong.

(wordt vervolgd)

Oud-Beekvlieters in het nieuws

door Peter van Overbruggen

Regelmatig komt de redactie van *Tempora Nostra* oud-Beekvlieters van uiteenlopende school-generaties tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internet-sites. Een verkorte weergave hieruit volgt hieronder.

“Schelp is de redding. Het gaat niet goed met het zeegras”

In het decembernummer vermeldden we de promotie van ecologe Laura Govers (2003) op haar onderzoek naar de bedreigingen van zeegras. De *Gelderlander* had in diezelfde maand een interview met haar.

Zoalseenkoegraastineenweiland,graasteenzeekoeinveldenzeegras.Zonderdievoed-ingsbronkrijgtdezediersoorthetmoeilijk.Netalszeeschildpaddenenvelevissoorten.
(...)

Ik zou dan ook wel de ambassadeur willen zijn van zeegras.”

Waar komt die fascinatie voor de onderwaterwereld vandaan?

„Dat begon al toen ik heel jong was. Op vakantie in Frankrijk kreeg ik een duikbril en zo’n snorkeltje. Sindsdien zat ik vaak onderwater. In rotspoeltjes aan de Franse kust, in de Meerse Plas bij Den Dungen, waar ik opgroeide. Alles werd besnorkeld. Niet dat in die Meerse Plas zoveel zat. Ik was al blij met kik-kervisjes.”

(...) Tijdens mijn volgende stage in Indonesië bestudeerde ik zeeschildpadden en de begrazing van zeegras. Naar aanleiding daarvan ben ik gevraagd voor dit onderzoek.”

Hoe gaat het nu met het zeegras?

„In Nederland niet goed. In het Waddengebied lag ooit een veld van 140 vierkante kilometer. Nu bijna niets meer. Het staat hier zelfs op de rode lijst van bedreigde soorten. In de Oosterschelde is het ook flink afgenomen door dijkwerkzaamheden. Een deel van mijn promotieonderzoek bestond dan ook uit het begeleiden van de verplaatsing van een zeegrasveld in de Oosterschelde. (...) Belangrijk is ook de bodemkwaliteit. Vooral de aanwezigheid van het giftige sulfide, van dode dieren en planten, is van invloed. Daar hebben zeegrasvelden wereldwijd last van.”

Kim Troeijen

Kim Troeijen genomineerd voor VIVA400 Stoer award

Kim Troeijen uit Boxtel is in het dagelijks leven advocaat maar is in haar vrije tijd coureur in de Supercar Challenge. Dit leverde haar een nominatie op voor de VIVA400 stoer Award.

(...)De Boxtelse Kim Troeijen (31) wisselt regelmatig haar race-overall af voor haar toga. Ze bekleedt een bestuursfunctie bij de Stichting Benelux Racing League Light, is als coureur actief in de Supercar Challenge, maar ze is ook advocaat met een eigen kantoor. Deze powervrouw strijdt dus eerst op het circuit, om daarna in de rechtbank haar gelijk te halen bij algemeen civielrechtelijke zaken als verbintenissenrecht, ondernemingsrecht en huurrecht. Op basis van deze motivatie heeft vrouwenmagazine Viva de Boxtelse ondernemster en racecoureur genomineerd voor de VIVA400 lijst, een lijst van 400 inspirerende vrouwen die het afgelopen jaar van zich hebben laten horen. Tot en met 2 november is het mogelijk je stem uit te brengen via de website van Viva. Op het jaarlijkse evenement op 18 november worden de awards uitgereikt. De categorieën variëren van 'Aanstormend talent' en 'Business' tot 'Knappe koppen' en 'Online'. Kim is terug te vinden onder de noemer 'Stoer', waarin zij het onder meer opneemt tegen Olympische medaillewinnaressen en vrouwen in topfuncties bij Defensie.

Bron: MooiBoxtel Krant, 16 oktober 2014

Heb je hier oplossingen voor gevonden?

„In Mauritanië ligt een enorm zeegrasveld van 400 vierkante kilometer. Ook daar zit veel sulfide in de grond. We ontdekten dat het daar overleeft door samenwerking met bepaalde schelpdieren. (...) Die samenwerking vormt waarschijnlijk de basis voor dit ecosysteem. Dat zou je misschien kunnen sturen in andere gebieden. Er zijn veel herstelprojecten die niet goed verlopen. Daar kunnen we deze kennis goed bijgebruiken.”

Bron: Gelderlander, 09-12-2014 door Roeland Segeren

Stimuleringsbeurs

Tom van Grinsven uit Gemonde (examen 2014) heeft een speciale stimuleringsbeurs gekregen van de faculteit Scheikundige Technologie van de Technische Universiteit Eindhoven.

Bron: Brabants Dagblad 29-09-2014

Valor Up Twice – Finale Grote Prijs van Nederland.

Valor Up Twice is een band met drie oud-Beekvlieters erin: Wouter van Uden (2010), Paul Dijkman (2011) en Vic Willems (2011). Afgelopen najaar namen zij deel aan de Grote Prijs van Nederland en wisten zelfs de finale te behalen. De eerste prijs ging aan hun neus voorbij maar waarschijnlijk gaan we in de toekomst nog veel van hen horen. Dit stond er op de website van de Grote Prijs van Nederland: (...) Valour Up Twice staat voor creativiteit en eigenheid. Zo blijkt uit het gevarieerde repertoire, wat bestaat uit compacte weloverwogen indiepop-songs (denk aan bands als Arcade Fire en Menomena), uitgesponnen psychedelische trips (a la Pink Floyd of Spiritualized) en alles daartussenin. Maar de creatieve do-it-yourself instelling van de band is van toepassing op meer dan alleen de muziek. Ze werd debuutalbum

'Kill Your Darlings' naast de reguliere uitgave ook in beperkte oplage uitgebracht in een handgemaakte houten cd-hoes. Dit in mei 2013 uitgekomen album werd positief ontvangen: 'Zonder enige twijfel met afstand het beste wat er in de afgelopen jaren de revue heeft gepasseerd' (Rockportaal) en werd het door Musicfrom.nl met vijf sterren beoordeeld en bestempeld tot beste nieuwe Nederlandse muziek. Ook de live-show werd al omschreven als 'imposant' (Lowlands Paradise) en 'een sensationeel goed spelende band' 'perfecte performance' (Jampop). Kortom: een band die je gezien moet hebben. Leden: Vic Willems: Zanger, Gitarist; Wouter van Weert: Zanger, Bassist; Wouter van Uden: Drummer; Paul Dijkman: Gitarist.

Bron: www.degroteprijsvannederland.nl/finalisten, december 2014

Jan Hoes doet het rustiger aan

In Tempora Nostra heeft hij al eens verslag gedaan van zijn activiteiten als homeopathisch arts. Intussen is Jan Hoes (*1948, examenjaar 1967) dertig jaar als zodanig werkzaam in Oss, maar stoppen doet hij nog niet. Na het gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel ging hij medicijnen studeren in Nijmegen. Vanaf 1975 is Hoes jeugdarts bij de GGD in de regio Oss en sinds 1984 arts voor klassieke homeopathie. Hij is tevens auteur van vakartikelen en columns en hij schreef zijn eigen boek. Jan Hoes is getrouwd met Noortje. Ze hebben twee zonen: Bart en Stijn. In het onderstaande interview uit het BD lezen we dat het homeopathisch vuur nog steeds hevige brandt.

Aanklacht

(...) Hij kan er nu wel om lachen. Niet hartelijk, zeker niet verbitterd, maar eerder met een licht wrange nasmaak. Het is ook niet niks: breng je medio 2002 als man van de praktijk je boek uit met als titel 'Homeopathie, totaalvisie op ziekte en gezondheid', mag je jezelf binnen de kortste keren bij de plaatselijke politie melden om proces-verbaal te laten opmaken vanwege een aanklacht van de Vereniging tegen de Kwakzalverij. Het overkwam de Osse homeopathisch arts Jan Hoes, die werd beschuldigd van 'het onterecht gebruik maken van een titel' en ook nog te horen kreeg dat hij in té kritische bewoordingen het thema vaccineren aan de orde had gesteld. En of-ie 'lieft z.s.m.' het boek uit de handel wilde halen, anders wachtte hem het een en ander.

(...) Met name de toenmalige voorzitter van die club stelde zich in mijn ogen op als een moderne inquisiteur: hij schreef in zijn boekjes dat artsen die aan homeopathie 'doen', de zwarte schapen binnen de artsenkudde zijn. Hen moet direct hun artsenbul ontnomen worden en ze dienen te branden in de Hel van Dante. Ja, echt, zo dacht die man over onze beroepsgroep. Gelukkig had ik de steun van de GGD, waarvoor ik destijds als jeugdarts werkte en vond de officier van justitie

het uiteindelijk niet nodig om er een zaak van te maken. Hij seponeerde dus de aanklacht. Maar apart bleef het wel, zo'n proces-verbaalbezoek bij de politie.”

Is het illustratief voor de wijze waarop er tegen de homeopathie wordt aangekeken? “Ja, dat was toen al en is nu nog steeds zo, al ben ik wel hoopvol gestemd dat er na de dip van de afgelopen jaren een positieve kentering aan zit te komen. (...) Het gevoel dat de overheid je zo tegenwerkt, wordt bij mij verder bevestigd als ik verneem dat, op het moment dat ik op m'n website een bepaald homeopathisch middel koppel aan een bepaalde aandoening -dus met naam en toenaam-, me dat zomaar een forse boete van vele duizenden euro's kan opleveren. De overheid zegt: homeopathie werkt niet, dus mag je ook niet suggereren dat zo'n middel werkt. (...)Vermoedelijk is de lobby van de farmaceutische industrie op de politiek dermate groot dat de homeopathie geen kans mág krijgen. Da's een concurrent die je moet doodzwijgen.”

Je zou er als 66-jarige, die zoals je zelf zegt 'trekt van Drees', toch moedeloos van worden: mooi tijd om te stoppen dus?

“Nou nee, niet bepaald. Vooropgesteld: ik doe het wel wat rustiger aan. Maar het vuur blijft van binnen volop branden. Kijk, ik ben én arts én homeopaat. Ik ken enerzijds de denkwijze van de reguliere geneeskunde, die de mens reductionistisch benadert, alleen kijkt naar een deel. (...)

“Toen ik in 1975 arts werd, ben ik dat geworden om mensen te helpen, zodat ze op een gegeven moment -op eigen kracht- konden genezen. In de reguliere geneeskunde had ik niet het gevoel dit écht te kunnen bereiken; patiënten moesten veelal aan de medicijnen blijven. (...) Ik pleit dan ook voor een samenwerking en integratie van beide binnen onze gezondheidszorg. Laten we vooral gebruik maken van elkaars sterke kanten. Het komt patiënten alleen maar ten goede en is uiteindelijk nog kostenbesparend ook.”

Bron: Brabants Dagblad 05-01-2015 door Mari van Rossem

'Work hard, play hard'

Zo omschrijft Abel Corver (21) zijn huidige leven. Hij is derdejaarsstudent aan Harvard University in Cambridge (bij Boston) in de Verenigde Staten. Veelal gezien als de meest prestigieuze universiteit ter wereld. Direct na zijn eindexamen aan Gymnasium Beekvliet in Sint- Michielsgestel werd Corver toegelaten. Gisterochtend vertelde hij aan de leerlingen uit de vijfde en zesde klas van zijn oude school over studeren in Amerika.

Tot hilariteit van zijn toehoorders toont Corver een student die in de universiteitsbibliotheek in slaap is gevallen. Dit om te illustreren dat er hard gewerkt wordt. “Studenten zijn gemotiveerd en maken veel uren, soms tot diep in de nacht. Ook wordt er veel georganiseerd, van clubs en filmavonden tot lunches waarvoor je je professor kunt uitnodigen.”

(...) Zijn gehoor van gymnasiasten is geboeid. Corver, die zich aanvankelijk richtte op natuurkunde maar zijn focus inmiddels heeft verlegd naar psychologie en cognitieve wetenschappen, vertelt gepassioneerd. “Je hebt op Harvard de gelegenheid je heel breed te oriënteren. Dat sprak mij vooraf zeer aan. Ik volgde tijdens mijn eerste jaren onder meer vakken bij algebra, mechanica, muziek, ontwikkelingspsychologie en rechten. Je leert kritisch denken en je ontwikkelt eigenlijk meer een bepaalde mentaliteit dan dat je een vast programma volgt. In de VS maak je de definitieve keuze voor je major veel later dan in Nederland. Ik had wel een mooie lijst op Beekvliet. Achten en negens geloof ik”, zegt Corver desgevraagd bescheiden. “Maar hoge cijfers zijn niet het belangrijkste”, benadrukt hij. “Wat zwaarder weegt, zijn je wezenlijke interesses.” In zijn jaar is Corver de enige Nederlander. “Ik ben destijds voor mijn aanmelding goed geholpen door mijn twee natuurkundedocenten. Mijn Beekvlietopleiding is sowieso een prima basis voor Harvard, zeker wat betreft de technische vakken. Ik ambieer een academische carrière en wil professor worden, waarschijnlijk in Amerika. Nederland is prachtig, maar academisch gezien is de VS zeer rijk.”

Bron: Brabants Dagblad 22-01-2015 door Hettie van der Ven

In Memoriam Henk Groothuijse

Op dinsdag 17 februari 2015 is emeritus-pastoor Henk Groothuijse (examenjaar 1957) op 75-jarige leeftijd overleden. Hij ging na zijn tijd op Beekvliet naar het groot-seminarie in Haaren en werd in 1963 priester gewijd.

(...) In augustus 1977 werd Henk Groothuijse pastoor van Nistelrode en in 1990 op eigen verzoek van Vorstenbosch. (...) Voor pastoor Groothuijse was het leven zélf uitgangspunt voor ieders bestaan, maar hij zag het als zijn opdracht om waar mogelijk steun te bieden vanuit zijn vaste geloof in het leven van Jezus van Nazareth. Nooit opdringerig of om zijn gelijk, maar “om een warmer en menselijker leven, want dat zoeken we toch allemaal,” zo schreef hij eens. (...) Belangrijk voor hem waren de vieringen in de kerk. Pastoor Groothuijse onderschreef de gedachte dat wanneer het kerkbezoek afneemt, het geloof afsterft. Daarom spoorde hij, gepast én altijd met de nodige humor (“Ik heb je bank al opgepoetst...”) zoveel mogelijk mensen aan om de kerk niet te vergeten en zo “het geloof een beetje bij te houden.”

Bron: internet, 20 februari 2015

Eerste brand héél indrukwekkend

Misschien dat sommige leerlingen in een destructieve bui hun school weleens ten prooi aan de vlammen wensten. Dat het oude Beekvliet werkelijk in lichtervlaai heeft gestaan, was ik al weer vergeten. Voor een enthousiaste brandweerman uit Sint-Michielsgestel was het zijn eerste blusklus.

In 1984 ging een groot deel van het voormalige seminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel in vlammen op. Het was de eerste brand van Harry Immens (51). „Ik volgde toen nog de opleiding voor de vrijwillige brandweer en ging mee op de wagen als brandwachter. Het hoofdgebouw hebben we nog net kunnen redden en de mensen die binnen zaten ook. Zo'n eerste grote brand is héél indrukwekkend.” (...)

Bron: Brabants Dagblad, 24-03-2015 door Fiona Waddell

Chansonnier op Beekvliet

door Leo Mesman

Het Franse chanson is lang uit de mode geweest. Gelukkig geldt ook hier: wat goed is, verdwijnt niet. Want sinds enige tijd leeft tot mijn plezier de belangstelling voor dit mooie Franse cultuurgood weer op. Denk bijvoorbeeld aan de verfrissende chansonvertolkingen door zangeres Wende Sniijders, overigens al weer enkele jaren chansonière-af. Ook schrijver Bart van Loo, francofiel *par excellence*, verdient lof voor zijn inspanningen - onder andere in het tv-programma De Wereld Draait Door- om een breder publiek vertrouwd te maken met het bijna vergeten fenomeen van het Franse chanson.

Het lijdt voor mij geen twijfel dat mijn liefde voor het lezen en schrijven van poëzie is opgewekt door het veelvuldig beluisteren van Franse chansons in mijn jongelingsjaren op Beekvliet. We hebben het dan over de jaren zestig, toen menig Frans 'luisterliedje', in de vertaling van Ernst van Altena, gezongen werd door de enige echte diva op het vaderlandse podium: Liesbeth Liszt. Mijn eigen

Leo Mesman zingt zijn chanson

voorkeur ging in die tijd niettemin vooral uit naar de originele Franse teksten en hun vertolkers. Chansonniers met grote namen als Yves Montand, Georges Brassens, Léo Ferré en Jacques Brel en hun vrouwelijke collega's Edith Piaf, Anne Sylvestre en Barbara. Ik schreef adorerende stukjes over ze in de schoolkrant.

Onze toenmalige priester-leraar Frans op Beekvliet, Geboers, draaide tijdens de les regelmatig plaatjes met chansons van het wat lichtere en vooral brave genre. Je moet dan denken aan de vrolijke liedjes van *Les Frères Jacques* en de religieuze ballades van *Soeur Sourire*, de zingende non uit België, die in werkelijkheid Jeannine Deckers heette en met wie het slecht zou aflopen. Maar dat wisten we nog niet, toen we haar, gezeten in onze schoolbank, met zoetgevooid stem hoorden zingen over de omzwervingen van *Père Dominique*, de heilige Dominicus, tevens berucht ketterjager. Eén keer, herinner ik mij, draaide meneer Geboers de toen immens populaire hit van Adamo, *Vous permettez, monsieur?* De tekst van dit schalkse liedje vond de nogal bigotte leraar eigenlijk al te lichtzinnig voor de (rode) oortjes van de aan zijn zorg toevertrouwde priestertjes-in-de-dop.

Zoals gezegd, hield ik toch meer van het literaire chanson. Ik zong ze op het podium tijdens de zogeheten 'bonte avonden', gekleed in de bij een chansonnier passende outfit: grijze pantalon, zwarte schoenen en, niet te vergeten, zwarte coltrui (zie foto). Daarbij werd ik heel professioneel op de vleugel begeleid door een oudere medestudent, Jan van der Sangen. Volgens mij viel de pikante of anarchistische inhoud van sommige chansons van bijvoorbeeld Brassens en Ferré niet bij elke opvoeder in de smaak. Ik denk dat ze erop vertrouwden, dat het gros van de luisterende seminaristen de Franse teksten toch niet verstond...
Leo Mesman (1967)

Jaarvergadering

Op dinsdag 16 juni wordt op Gymnasium Beekvliet de jaarvergadering van Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat gehouden, aanvang 20.30 uur. Dit is de enige kennisgeving.

Het bestuur van NMI.

Geboren

Op 8 december 2014 is geboren Baer, zoon van Gerard-Jan Princée (2001) en Hilke Nijmeijer.

Afgestudeerd

Jop van Hooft (2008) behaalde op 1 juli 2014 zijn masterdiploma Entrepreneurship and Innovation Management aan de KTH Stockholm.

Maurice van den Dungen (2006) behaalde in oktober 2014 zijn masterdiploma Business Administration: Entrepreneurship aan de Vrije Universiteit Amsterdam.

Maarten Zoomers (2009) behaalde op 4 december 2014 cum laude zijn masterdiploma Industrial Engineering and Management aan de RU Groningen.

Elise van der Heijden (2009) behaalde in december 2014 haar masterdiploma Cultuurgeschiedenis aan de Universiteit Utrecht.

Sietske Hendriks (2009) behaalde op 10 februari 2015 haar masterdiploma Maritieme Techniek aan de TU Delft.

Thijs van Erdewijk (2008) behaalde op 19 maart 2015 zijn masterdiploma Scheikundige Technologie aan de TU Eindhoven.

Gepromoveerd

Op vrijdag 27 februari 2015 is Femke van Nassau (1999) gepromoveerd aan de Vrije Universiteit Amsterdam. De titel van haar proefschrift luidde: 'Dissemination of DOiT'.

Afscheid

Op vrijdag 27 februari 2015 nam Beekvliet afscheid van Henny Jansen, van 1976 tot 2015 werkzaam op Beekvliet als docent Engels, sinds 1997 afdelingsleider bovenbouw.

Onderscheiding

Op vrijdag 24 april 2015 heeft Peter van Overbruggen (1967), redactievoorzitter van Tempora Nostra, een koninklijke onderscheiding mogen ontvangen. Hij is lid geworden in de Orde van Oranje Nassau. Peter is gedecoreerd vanwege zijn vele verdiensten en zijn inzet voor de muziek, cultuur, geschiedenis en heemkunde, met name in zijn woonplaats Nuenen, en voor zijn werk voor Tempora Nostra.

Prijzen

Bas van Genabeek (2008) ontving op 27 november 2014 de Unilever Researchprijs, een jaarlijks door Unilever R&D Vlaardingen uitgereikte prijs voor hoogstaand wetenschappelijk onderzoek verricht aan de Nederlandse universiteiten. Bas ontving de prijs, ter waarde van 2500,- voor het afstudeerproject van zijn studie Scheikundige Technologie in de groep van professor Bert Meijer aan de TU Eindhoven. Dit afstudeeronderzoek werd beloond met het cijfer 9, wat ervoor zorgde dat Bas tevens cum laude afstudeerde aan de TU Eindhoven. Hij is na zijn afstuderen gestart als promovendus in de groep van prof. Meijer.

Muziek

Op 20 december 2014 stond de band Valour Up Twice, voor driekwart bestaande uit oud-Beekvlieters, te weten Paul Dijkman (2011, gitarist), Wouter van Uden (2010, drummer) en Vic Willems (2011, zanger/gitarist) in de finale van De Grote Prijs van Nederland, de grootste competitie van live muziek in Nederland, in de Melkweg in Amsterdam.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2015. De kopij daarvoor dient vóór 15 juli 2015 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Reggie van Genuchten (1989) en Patrick van Aarle (1993).

Redactieadres:

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid, Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel

Druk: Drukkerij Rooijmans Nuenen
Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)

Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4

Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIELSGESTEL

Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000

Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam	:				
Adres	:				
Postcode	Woonplaats	:		Land*	: .....
Telefoon	E-mailadres :				
Examenjaar	Studierichting	:		Beroep	: .....
Rekeningnummer [IBAN]	Bank Identificatie [BIC]** :				
Plaats en datum	Handtekening :				

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIELSGESTEL

